

 HARLEQUIN®
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

BRONWYN
SCOTTOVÁ

Hra vabank

BRONWYN SCOTTOVÁ

HRA VABANK

PŘEKLAD

BLAŽENA VESELÁ

Milá čtenářko,

i když příběhy, které jsem pro Vás na květen vybral, dělí celá století, něco mají společného. Hrdinky obou příběhů jsou totiž výjimečné mladé ženy, které se věnují neobvyklým koníčkům. Tak můžete sledovat Mercedes v romanci Hra vabank, která skvěle ovládá biliár, nebo se začtete do povídky Kde najít tu pravou, ve které zase půvabná Beileag tajně vyřezává ze dřeva figurky lidí i zvířat. Tyto nevšední záliby přitáhnou k dívkám ty správné protějšky a bonusem se nakonec stane ještě i krásný vztah.

Věřím, že Vám květen, měsíc lásky, mé příběhy krásně zpestří.

S láskou

Váš Harlequin

Bronwyn Scottová

HRA VABANK

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Lady Risks All

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Blažena Veselá

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2013 by Nikki Poppen
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Hra vabank: 2014 by Harlequin Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1766-1
ISBN: 978-83-291-1767-8
ISBN: 978-83-291-1768-5

PRVNÍ KAPITOLA

Brighton – březen 1837

Nebylo nad to, vidět muže, který umí vzít tágo do ruky. Mercedes Lockhartová znovu přiložila oko k nenápadné špehýrce, aby se tím pohledem ještě jednou pokochala, a naráz se jí zmocnilo nadšení i úzkost. Pověst nelhala, hráčův styl *měl* razanci.

Venku v herně musel třesk koulí znít jako výstřely. V tichu zvukotěsné pozorovatelný však Mercedes nezbyvalo než valit oči a lámat si hlavu, co asi přítomnost neznámého v otcově klubu znamená.

Chci tě s někým seznámit. Ta věta rezonovala Mercedes v hlavě jako ozvěna. Když otcové říkají dcerám takové věci, obvykle se dají vysvětlit následovně: objevil se nápadník. Kulečnickový velikán Allen Lockhart však nebyl jen tak ledajaký otec. Spíš se od něj dalo čekat, že přitáhne domů drahokamy vykládané tágo než nápadníka. Možná právě proto Mercedes překvapilo, když si ji otec zavolal. „Jdi dolů do klubu, chci, aby ses na někoho mrkla,“ přikázal jí. Už dlouho se nestalo, že by se na ni otec obrátil s něčím podobným. Mercedes si netroufla odmítnout. Teď tedy vězela v „pozorovatelně“ a s okem na špehýrce si měřila hráče u stolu.

Ostatně takového muže by si Mercedes všimla i bez otcova upozornění. Málokterá žena by o něj nezavadila pohledem. Byl pěkně stavěný, s širokými rameny a útlými boky, což se nedalo přehlédnout vzhledem k tomu, že hrál bez kabátu. V danou chvíli stál ohnutý v pase a zaměřoval tágo k dalšímu strku. V tomto postoji bezděčně stavěl na odív ladný pas a pevné křivky hýždí. Bylo vidět, jak se mu pod těsnými jelenicovými kalhotami napínají svaly na stehnech.

Mercedes pozvedla oči k jeho silným předloktím, jejichž opálení výrazně kontrastovalo s vyhrnutými rukávy sněhobílé košile. Muž se opřel konečky dlouhých štíhlých prstů o stůl a takto vytvořeným opěrným můstkem pak lehce a zkušeně protáhl tágo při dalším strku.

Napřímil se, a když se ozvaly pochvalné výkřiky přihlížejších, bezděky se otočil směrem, kde se skrývala Mercedes. Odhrnul si světlé vlasy spadlé do čela. Mercedes zahlédla zneklidňující modré oči. Měly tmavě safírovou barvu, která byla působivá i z takové dálky. Gratulace k svému výkonu přijímal hráč s přirozenou sebejistotou, beze stopy nafoukanosti či arogance. S tágem bezesporu zacházel s lehkostí, jeho hráčská strategie dávala smysl, třebaže působila poněkud přímočaře. „Break“ hrál razantně, v souladu s novým stylem, kterým se biliár začínal ubírat.

Mercedes si ale okamžitě všimla, že jeho hře chybí jistá finesa. Bylo to pochopitelné. Hráč nadaný takovou obratností patrně neviděl důvod, proč se zabývat kdovíjakými figly. V tomto směru bylo co zlepšovat. Mercedes se zarazila. Napomenula se, že neexistuje jediný důvod, proč by se měla neznámým zabývat. Vlastně ani nevěděla, proč otec stojí o její názor.

Jaký zájem asi mohl mít legendární Lockhart na pohledném hráči biliáru? V Mercedes se znovu ozvala úzkost. Otec mohl v mladém muži přece jen vidět jejího nápadníka, případně svého následovníka a žáka.

Ani jedna možnost se Mercedes nezamlouvala. Neměla v úmyslu se vdávat, třebaže dobře věděla, jak otec touží po tom, aby vydala titul. Byla by to nejvyšší trofej jeho od píky budované kariéry – dcera Allena Lockharta provdaná za aristokrata! Mercedes však měla jiné cíle, mezi nimiž nápadník ani následovník nefigurovali.

Ustoupila od špehýrky a naškrábala stručný vzkaz otci trůnícímu v hlavním sále všem na očích. Mercedes si se značnou trpkostí pomyslela, že otec se v žádných diskrétních pozorovatelných skrývat nemusí. Ani ona nemusela pokaždé nakukovat jen špehýrkou a předstírat, že neexistuje. Dřív si mohla pobíhat, kde chtěla. Jenomže když dospěla, začalo se jevit jako nepatřičné, a jak jisté události ukázaly, též nebezpečné, aby se nadále promenovala sály Lockhartova biliárového klubu, bez ohledu na to, jak byl elegantní či jak dobrá byla hráčka. Muži zkrátka těžce nesli, když je ve hře porazila žena. To byl konec jejího hraní na veřejnosti. Aspoň prozatím.

Proto se jí představa otcova následovníka ani za mák nelíbila. Pokud už měl někdo takový být, pak ta role patřila *jí*. Po otcově boku si vybrousila své dovednosti téměř k dokonalosti. Když se ukázalo, že má ke hře nadání, učil ji otec hrát, jak to dokáže jen profesionál. Naučila se jeho tajné triky a vytvořila si své vlastní, až se dostala na roveň těm nejlepším hráčům. Potom se prohřešila tím, že dosáhla věku sedmnácti let, a s její svobodou byl konec. Zčásti za

to mohla úzkoprsost společnosti, zčásti její vlastní paličatost.

Bylo tak trochu prokletí, že se jedinou věcí, kterou uměla ne dobře, ale přímo skvěle, nemohla pochlu-bit. V současnosti trénovala jen sama v soukromí do-mova a čekala, vždy připravená chopit se příležitosti a prosadit se.

Mercedes složila vzkaz a poslala jej otci. Ještě na-posledy přiložila oko ke špehýrce, a zatímco sledo-vala, jak muž posílá do kapsy kulečnickového stolu poslední kouli, něco ji napadlo. Co když pro ni právě on představuje naději? Lehce se zachvěla vzrušením. Pět let čekala na svou příležitost, číhala na sebemen-ší šanci. Rozhodně by ji však nenapadlo, že šance přijde v podobě pohledného Angličana – takových si užila nad hlavu. Ale jestli se může k něčemu hodit otci, proč ho také nevyužít?

Brzdi, napomínala se. Dobrý hráč vždycky musí zvážit rizika, a tenhle podnik rozhodně riskantní *byl*. Pokud si otec hodlal z neznámého udělat svého ná-sledovníka a Mercedes by mu s tím pomohla, také se mohla zcela vyřadit ze hry. Bylo třeba postupovat opatrně. Na druhé straně se jí tu skýtala příležitost ukázat otci, co dokáže, když dostane možnost proje-vit svůj nepopiratelný talent.

Byl to podnik, který mohl skončit buď naprostým krachem, nebo triumfem, avšak Mercedes byla sku-tečnou dcerou svého otce a hráčské srdce se v ní ne-zapřelo. Věděla, že pravidla této hry budou neúpros-ná a úskalí zrádná, přesto se rozhodla do ní jít.

Hráči, které lze považovat za úspěšné, se obvyk-le shodují, že kromě štěstí jsou třeba tři věci: znát pravidla, vědět, co je v sázce, a umět včas odejít.

Sotvakdo si tohle uvědomoval lépe než legenda anglického kulečníku Allen Lockhart. Neznal situaci, kdy by rizika byla nízká – u něj byla vždycky v sázce jeho pověst. O odchodu zatím rozhodně neuvažoval – proto si také toho ponurého březnového odpoledne nedokázal náležitě vychutnat sklenku brandy, kterou si touto dobou pravidelně dávali s dávným přítelem a partnerem Kendallem Carlislem.

Jindy patřila tato část dne k jeho nejoblíbenějším. Byl to čas, kdy se mohl uvelebit v jedné z hlubokých klubovek a kochat se svým královstvím. Bylo to *jeho* království. Carlisle klub vedl, peníze na něj – a na spoustu dalších věcí – však vydělal Lockhart hraním biliáru.

Carlisle v protějším křesle nepostřehl, že přítel není ve své kůži. Napil se brandy a spokojeně si vydechl. „Tomuhle říkám život, Allene. Na dva chudé poslíčky jsme to dotáhli docela daleko.“

Allen se usmál. Tenhle druh vzpomínání měl rád. V raném mládí si s Carlislem vydělávali drobné jako poskoci zazobaných džentlmenů v hernách Bathu. Měli oči otevřené, rychle se učili a nakonec si vybudovali vlastní impérium. Sami teď byli bohatými pány a provozovali herny nikoli v Bathu, ale v lukrativnějším Brightonu. Allen Lockhart byl ve svých sedmačtyřiceti letech ohromně pyšný, že dokázal využít svého talentu k tomu, aby se povznosl nad své chudé začátky.

Usazený u krbu teď naslouchal tichému klapání slonovinových koulí na zeleném suknu, které k němu doléhalo od kulečnickových stolů. Byl to charakteristický zvuk nevzrušených odpoledních partií. Až později večer se klub zaplní k prasknutí důstojníky a jinými džentlmeny a stoly ožijí halasem her o peníze.

Allenovi vzrušením zacukalo v prstech. Nehrál už na veřejnosti, nechtěl si pokazit pověst případnou prohrou. Legendární hráč si nemohl dovolit mnoho porážek, které by otřáslly iluzí o jeho neporazitelnosti. Nadšení pro hru ho však neopouštělo. Měl kulečnick v krvi. Byl koneckonců legendární Allen Lockhart. Velkolepý klub postavil na své slávě. Lidé si sem samozřejmě chodili zahrát, také ho však chtěli vidět. Nestačilo být dobrý v kulečnicku, Lockhart musel být také showman.

Věděl, jakou moc má slovo prohozené v pravou chvíli, dobře načasovaná rada ohledně příštího strku. Představa, že se po Londýně bude dlouhé měsíce přetřásat každá věta, kterou pronesl, byla svého času opojná. „Lockhart říká, že kouli je třeba trefit ze strany.“ Nebo: „Podle Lockharta je na koule nejlepší africká slonovina.“ Poslední dobou jej však obvyklé nadšení poněkud opouštělo. Neměl stání.

Ospalou atmosféru herny narušil třesk razantního rozstřelu. Allen uznale mrkl směrem ke stolu číslo tři, kde hrál mladý důstojník, načež se obrátil zpět ke Kendallovi. „Doufám, že k nám zítra dorazíš na oslavu.“

„Rozhodně. Nemůžu se dočkat, až ten nový stůl uvidím.“ Carlisle pozvedl sklenku k přípitku. „Slyšel jsem, že se Thurstonova firma tentokrát překonala.“

Lockhart se hrdě zazubil jako novopečený otec. „Břidlicové stoly s gumovými mantinely mají budoucnost. Jsou rychlé, Kendalle.“ Přerušil je další třesk od stolu číslo tři. Tentokrát věnoval Lockhart hráči soustředěnější pohled. „Bože můj, ten hoch má ale páru.“ Bezděčně zabloudil očima k tajné pozorovatelně a napadlo ho, co si o hráči asi myslí Mercedes. Kendall nelhal, když říkal, že chlapec umí hrát.

Oba muži zmlkli a soustředili se na hru. Vysoká okna propouštěla do sálu dostatek světla, aby hráči mohli dobře mířit. Decentní tmavozelené tapety a závěsy od stropu až k podlaze, jejichž odstín se stěnami dokonale ladil, dávaly herně vzezření elegantního přijímacího salonu. Nebyla to žádná špeluňka. Místo mělo přitahovat džentlmeny z vyšších kruhů, aby se oddávali vznešenému sportu jménem biliár. V danou chvíli byl však plně vytížený jen stůl číslo tři.

Zmíněný „hoch“ nebyl žádný kluk, ale světlavý důstojník s širokými rameny. Nepřehlédnutelná byla sebedůvěra, která z něj vyzařovala, a jakýsi přirozený šarm. Bez zjevného úsilí začal dobře mířenými strky čistit stůl.

„Úplně jako ty, když jsi začínal,“ prohodil Carlisle, když důstojník provedl obzvlášť obtížný rohový strk.

„Kolik myslíš, že mu je?“ zeptal se Allen. Kendall měl talent na shromažďování informací, které zase Lockhart uměl dobře využít. Dlouhá léta se tak doplňovali a toto spojení se jevilo jako nadmíru užitečné.

Kendall nezklamal. „Pěťadvacet. Už se tu párkrát ukázal. Jmenuje se Barrington. Kapitán Barrington,“ vysypal z rukávu.

Lockhart nostalgicky zavzpomínal, že v tomhle věku byli s Kendallem věčně na cestách. V hernách mezi Manchesterem a Londýnem sehráli každou hru o peníze, k níž se nachomýtl. Nebylo jim zatěžko používat nejrůznější triky a „škubali pávy“, jak říkali obehřávání bohatých, ale méně zdatných hráčů o peníze.

„Koupil si předplatné,“ dodal Kendall informaci navíc.

„Za poloviční plat?“ Všichni důstojníci ve městě, kteří v té době mohli mít čas na kulečník, byli

mimo aktivní službu a měli sníženou gáži. Předplatné do tak elegantního podniku byl luxus, jaký si sotva mohli dovolit, pokud neměli ještě jiné zdroje příjmů.

Kendall pokrčil rameny. „Udělal jsem mu cenu. Pro podnik je užitečný. Lidé s ním rádi hrají.“

„Zatím,“ ušklíbl se Lockhart. Říkal si, že Barringtona bude třeba srovnat. Kdyby byl příliš dobrý, hráče by přestalo bavit nechat se porážet, a to by podniku naopak uškodilo.

„Myslel jsem na červnový šampionát. Barrington by mohl posloužit jako lákadlo,“ spustil Carlisle, ale Lockhart už byl v úvahách o krok napřed. Myslel na to, že by se kapitán třeba naučil, kdy je dobré prohrát. A možná by se naučil i spoustu dalších věcí. Carlisle měl pravdu. V měsících předcházejících Všeanglickému šampionátu v biliáru jim mladý muž u stolu číslo tři mohl být velmi užitečný. Lockharta se začínalo zmocňovat staré známé vzrušení.

„Pomýšlíš na to, že by sis vychoval nástupce?“ zažertoval Kendall.

„Možná.“ Lockhart ve skutečnosti uvažoval mnohem dál. Napadlo ho, že by se mohl vydat na turné. Sám zatím ani pořádně nevěděl proč. Možná ho k tomu vedla nostalgie po starých dobrých časech. Možná však za tím bylo víc. Intuice mu říkala, že za jeho současným neklidem se skrývá víc než obyčejná sentimentalita. Napadalo ho, zda ve svých sedmačtyřiceti letech ještě neztratil dřívější bravuru. Jestli by se legenda mohla pokusit o návrat, nebo byl „nový“ způsob hry nad její síly.

„Jak tě to napadlo?“ otázal se Allen Kendalla, aniž odtrhl oči od rozehrané partie na kulečnickém stole. Rozhodl se, že pokud se mají plány vydařit, bude zatím

lepší se o nich příliš nešířit ani před nejlepším přítelem. Přistoupil k němu sloužící s přeloženým lístkem.

Mercedes poslala svůj verdikt.

Lockhart se zvedl, přelétl očima vzkaz a omluvil se. Dával si při tom pozor, aby ovládl svůj výraz. „Musím jít něco vyřídit.“ Potom se zarazil, jako by ho osvítila náhlá inspirace. „Pozvi toho šikovného mladíka na zítra večer k nám. Nový stůl by ho mohl zajímat a chci, aby se seznámil s Mercedes.“

Pokud se měl Lockhart do svého bláznivého podniku vůbec pustit, neobešel se bez pomoci své dcery. Už to, že vůbec svolila sem dnes zajít, byl náznak, že by ho nemusela odmítnout. Stejně ho však čekal ještě velký kus práce, než ji zcela přesvědčí. Mercedes občas dokázala být nesnesitelně paličatá, když si postavila hlavu. Lockhart však spoléhal na to, že přitažlivý důstojníkův vzhled, jeho dovedné zacházení s tágem a romantické kouzlo měsíčné noci by mu mohly v jeho věci pomoci. Dobře svou dceru znal. Nedokázala odolat, pokud stanula před tak lákavou výzvou.

DRUHÁ KAPITOLA

Kapitán Greer Barrington z Jedenáctého devonshirského pluku toho za deset let své kariéry v armádě zažil dost, aby poznal, když něco nebylo jen tak. Tentokrát začal tušit, že se věci dávají do pohybu, sotva ho Kendall Carlisle pozval k Lockhartovi na večírek. Nedávalo totiž smysl, aby si celebrita Lockhartova formátu pro nic za nic zvala na večeri zcela neznámého důstojníka.

Greer tak tak stačil přelétnout pohledem nevelkou společnost přítomných hostů, a Allen Lockhart už ho srdečně vítal a táhl ho ke skupince mužů u elegantního krbu s vyřezávanou římsou z ořechového dřeva. Greer viděl, že ho tušení nezklamalo: nevelký počet pozvaných lidí naznačoval, že se jedná o úzký okruh přátel a známých z profese, navíc Allen Lockhart bydlel v jednom z dvaačtyřiceti rozlehlých domů, které stály v honosné ulici Brunswick Terrace.

Greer dobře udělal, když si dal tu práci a dokonale se na večerní návštěvu vypulíroval. Ve světle drahých lustrů ze skla a mosazi se mu teď naleštěné knoflíky uniformy působivě leskly.

„Kendalla Carlislea už samozřejmě znáte z klubu.“ Allen Lockhart se představování zhošťoval s nenuceností zkušeného hostitele. „Toto je John Thurston,

muž, který stál u zrodu nového kulečnickového stolu.“ Greer Thurstonovi kývl na pozdrav. To jméno mu nebylo neznámé. Muž v Londýně provozoval firmu na výrobu kulečnickových pomůcek a známou hernu.

„Johne,“ oslovil Lockhart Thurstona familiárně, „představuju ti kapitána Greera Barringtona.“ Lockhart položil Greerovi otcovsky ruku na rameno. Skutečnost, že znal jeho hodnot, svědčila buď o tom, že se skvěle vyzná ve vojenských uniformách, nebo že si předem zjistil potřebné informace. „Kapitán umí vzít tágo do ruky – od jeho stolu to zní, jako by se tam střílelo z kanónu. Včera si Elias Pole při hře s ním skoro neškrtil.“

Aha, pomyslel si Greer. Takže Lockhart se opravdu díval. Včera v herně měl pocit, že majitele klubu jeho hra zajímá.

Když skončilo představování, řeč se stočila k biliáru a hovor utichl až ve chvíli, kdy se po Lockhartově boku objevila mladá žena a oznámila, že se za okamžik bude podávat večeře. Její vzhled byl tak působivý, že by přítomní pánové patrně oněměli, i kdyby nepronesla ani slovo.

Lockharta oslovila „otče“, tudíž to musela být jeho dcera. Greera napadlo, že ať už se ho chystají zatáhnout do jakékoli hry, bude ji ochotně hrát, pokud se do ní zapojí i tato úchvatná bytost. Její krása byla nepopíratelná. Působila sebejistě a přímočaře stejně jako úsměv, který dívka vyslala Greerovým směrem.

„Kapitáne, ještě jste se neseznámil s mou dcerou Mercedes,“ prohodil Lockhart přátelsky. „Uvolil byste se doprovodit ji k večeři? Domnívám se, že si vás usadila na svůj konec stolu.“

„Bude mi potěšením, slečno Lockhartová.“ Greer si pomyslel, že mu večer zatím přináší samá příjemná

překvapení. Mercedes Lockhartová byla úchvatná mladá dáma s tmavými vlasy a velkýma šedýma očima orámovanýma dlouhými řasami. Její dokonalost však působila chladně. Krásná, ale studená, pomyslel si Greer. Byl ovšem přesvědčený, že by to dokázal změnit. Nasadil jeden ze svých osvědčených okouzlujících úsměvů, který obvykle v ženách vyvolával pocit, že ho znají mnohem déle, než ho ve skutečnosti znaly.

Na Mercedes jeho pokus neudělal nejmenší dojem. Sama se dál usmívala dobře nacvičeným zdvořilým úsměvem, oči ve střehu. Greer nenápadně poodstoupil od skupinky hostů a Mercedes odvedl s sebou, takže ji měl na chvíli jen pro sebe.

„Prošel jsem?“ otázal se Greer, rozhodnutý rozvázat nepřístupné krásce jazyk.

„Jak to myslíte?“

„V armádě tomu říkáme inspekce.“

Mercedes jeho přímočarost vehnala lehký ruměnec do tváře a Greer si to připsal jako drobné vítězství. Když se červenala, působila přívětivěji a byla ještě hezčí, pokud to vůbec bylo možné; přísnou odtažitost v jejím obličejí nahradil mnohem ženštější výraz.

„Přiznám se, že muž, který porazil Eliase Polea, ve mně vyvolává víc než jen letmou zvědavost. Otec včera u večere o ničem jiném nemluvil.“

V dívčině hlase zazněla jakási hořkost a opět se skryla za svou přísnou eleganci. Greer si to vyložil jako projev nelibosti nad tím, že porazil jejího favorita. Elias Pole však byl muž ve středních letech, na svůj věk ještě dost atraktivní, avšak rozhodně ne typ, který by popletl hlavu mladé dáme.

Greer ledabyle pokrčil rameny. „Lichotí mi, že

jsem ve vás vzbudil zvědavost. Ale byla to přece jenom hra.“

Mercedes na jeho slova zareagovala překvapeně povytaženým obočím. „Jenom hra? Pro zde přítomné pány je to téměř otázka života a smrti. Bylo by pro vás velice nebezpečné, vnímat to jinak, kapitáne.“

Greerovi začalo pomalu svítat. Konečně měl představu, proč je tady. Šlo o biliár.

Ohlásili večeři a Greer zamířil ke stolu i s krásnou Mercedes, která do něj byla zdvořile a decentně zavěšena. V působivé jídelně stál dlouhý stůl z leštěného dřeva plný porcelánu a broušeného skla, všude okolo bylo vidět poznávací znaky spokojeného blahobytu: stříbro na servírovacích stolcích a sady karaf, které bezpochyby pocházely z dílen benátských sklářů.

Greer na první pohled poznal, o čem tyto symboly bohatství vypovídají. Allen Lockhart toužil stát se džentlmenem, jímž pochopitelně nebyl. Takového postavení nikdy nemohl dosáhnout. Lockhart byl hráč kulečníku. Slavný hráč kulečníku. Tam ale jeho postup po společenském žebříčku končil, výš nedosáhl.

Takový byl rozdíl mezi Lockhartovým okázalým bohatstvím a omšelou elegancí Greerova rodného sídla. Podle měřítek zhýčkané smetánky Greerův otec sice možná nebyl majetný, vždycky ale zůstával džentlmenem a stejně tak i jeho synové. To nemohlo změnit ani sebevětší množství peněz. Nicméně Greer věděl, že jeho matka a sestry by zezelenaly závistí, kdyby ho viděly sedět u večeře v této elegantní místnosti. V duchu si umiňoval, že až jim bude psát, vystříhá se přehnaně podrobného popisu tohoto večera. Otec by zuřil při představě, že některý z jeho synů usedl ke stolu s profesionálním hráčem, třebaže ten syn zrovna není dědic.

Greer myšlenky na rodinu a domov zaplašil. Nechtěl si jimi kazit náladu. Chtěl si večer užít bez výčitek svědomí. Na talíři měl vynikající jídlo, ve sklenkách jiskřilo skvělé víno, k uším mu doléhala zajímavá konverzace a po jeho boku seděla krásná žena, které by zjevně neuškodil menší flirt. Greer si to všechno hodlal náležitě vychutnat. Život v armádě ho naučil, že radosti tohoto druhu bývají pomíjivé a vzácné, tudíž by člověk měl využít každé příležitosti, kdy mu přijdou do cesty. Uplynulých deset let nebyla pro Greera žádná procházka růžovou zahradou, po návratu do Anglie však chtěl aspoň na čas hodit starosti za hlavu.

„Kde jste sloužil, kapitáne?“ otázal se Greera muž po jeho pravici, zrovna když se podávala ryba.

„Na Korfu, i když jsme se vlastně pohybovali po celém Balkánském poloostrově,“ odpověděl Greer.

Název Korfu upoutal pozornost. „V tom případě jste musel hrát biliár na stole, který jsme dělali pro tamní důstojnickou jídelnu.“

Greer se té shodě okolností zasmál. „Ovšem, to jsem hrál. Dokonce několikrát. Díky novým gumovým mantinelům to byla nejrychlejší hra v Řecku.“

John Thurston v dobrém rozmaru pozvedl sklenku. „Moderní svět, ve kterém žijeme, je úžasný. Kdo by si pomyslel, že se sejdu u večeře s člověkem, který si zahrál na jednom z mých stolů tisíce mil daleko. Je to zázrak, co nám technika umožňuje. Připíjím na to, jak je svět malý, pánové.“

„Mluvíte mi z duše.“ Greer si připil s ostatními a pustil se do ryby. S radostí nechal konverzaci jen tak plynout kolem sebe. Člověk se dozvěděl spoustu užitečných věcí, když uměl poslouchat a dívat se. Mercedes Lockhartová nejspíš byla téhož názoru.

Opět Greera podrobovala zkoumání. Cítil na sobě její pohled, jak k němu co chvíli zabloudila očima. Podíval se jejím směrem v naději, že se třeba znovu začervená.

Tentokrát však na něj byla připravená. Podívala se mu zpříma do očí, jako by mu dávala najevo, že se schválně nechala přistihnout, jak se na něj dívá. „Pány by zajímalo, jestli vás můžou přizvat,“ zašeptala Mercedes bez úvodu. „Po večeři se bude hrát.“

Tak o tohle tedy šlo? Pánové si chtějí zahrát proti muži, který porazil Eliase Polea? Greer naoko nevzrušeně pokrčil rameny. „Elias Pole není nijak výjimečný hráč.“

„To není, ale má pevnou ruku a nikdy nedělá chyby,“ vystřelila Mercedes od boku.

Greer překvapeně povytáhl obočí. Hodnocení znělo zasvěceně, současně by však takovou poznámku nečekal od žádné z žen, které do té doby poznal. Pokud mu bylo známo, biliár nebyl součástí vybrané výchovy Angličanek z vyšších vrstev. Mercedes nicméně měla pravdu. Znal typ hráčů, o jakém hovořila. Hráli jako z partesu.

Žádné divoké rozstřely, zkrátka protivníka unavili, dokud sám sebe nevyřadil nějakou neobratností. Včera však tahle strategie Poleovi vítězství nezajistila.

„Navíc se teď ví, jaký jste kalibr. Pole slouží jako míra, podle níž se změří vaše velikost,“ pokračovala Mercedes tiše.

„A co vy? Vy už jste si mě taky přeměřila?“ Greer se na Mercedes nenápadně usmál, aby jí dal najevo, že prokoukl její hru. „Dal vám otec za úkol, abyste mě dneska večer proklepla?“

„To byste si lichotil.“ Mercedes po Greerovi loupla

očima přes okraj své sklenky. „Velký Allen Lockhart nepotřebuje agenty, aby mu prověřovali důstojníky se sníženou gáží a prázdnými kapsami, z nichž ve hře o peníze stejně nic moc nekápne.“

Nemělo smysl se urážet, Mercedes měla ostatně pravdu. Na důstojníkovi by si nikdo moc nevzal. Nebylo o co ho *ošukbat*. Dokonce i předplatné do klubu Greer získal díky svým dovednostem a slevě, kterou mu diskrétně nabídl Kendall Carlisle. Lockhart o tom musel vědět. Nikdo z přítomných spolustolovníků na něm nemohl vyhrát víc než hrst drobných.

Greer si dovilil trochu prostořekosti. „V tom případě nejspíš sledujete své vlastní zájmy.“

„Opět si lichotíte.“ Mercedes znovu usrkla vína, nejspíš proto, aby zakryla rozpaky. Greer jí zjevně nebyl tak lhostejný, jak se tvářila. Poznal to podle nenápadných známek zájmu: uštěpačných poznámek, které jí měly pomoci udržet si od něj odstup, tepu na jejím krku, který se zrychlil pokaždé, když na ní utkvěl pohledem o něco déle, než se slušelo.

Mercedes se v místnosti skvěle vyjímal. Greera napadlo, do jaké míry asi bylo toto představení předem připravené. V přijímacím pokoji působila Mercedes pouze jako krásná žena. V jídelně by mohla rovnou sedět modelem na skvostný portrét. Její modrá róba byla o odstín tmavší než bleděmodré zdi. Slonovinově bílá stuha lemující živůtek šatů ladila s barvou ozdobných štuků a krásně kontrastovala se sytými tóny jejích vlasů, které jí v umně upravených loknách splývaly po krku. Greera přímo svrběly prsty, jakou měl chuť jednu loknu jemně natáhnout, až by se ukázalo, jak dlouhé má Mercedes vlasy, když jí volně spadají na záda.

Poznal ale, jaká je úloha té upjaté lokny. Měla pou-

tat pozornost k jemné křivce čelisti, smyslně vystaveným klíčním kostem a nahé kůži ramen, obnažené hlubokým dekoltem šatů. Stačilo sklouznout očima o něco níž, aby mohl Greer uznale ohodnotit to, co se skrývalo ve výstřihu, totiž vysoké a pevné poprsí. Mercedes Lockhartová byla přitažlivá v každém směru.

Na to, aby působila úchvatně, nemusela vynakládat žádné úsilí, Greer se však nemohl zbavit dojmu, že celý večer probíhá podle přesné režie, jejíž součástí je i barva šatů, které má Mercedes na sobě. Účel toho všeho mu však zatím unikal, jasné bylo jen to, že se jedná o obchodní večeři.

Za vši žoviálností a neformální konverzací bylo cítit peníze. Lockhart, Carlisle a Thurston táhli za jeden provaz. Thurston potřeboval odbyt pro svoje stoly. Patrně slíbil Lockhartovi s Carlislem provizi za reklamu. Všichni ostatní pánové v místnosti byli majiteli kulečnickových heren, někteří v Brightonu, jiní v menších přilehlých městech. Zakoupení stolu by zase prospělo jejich podnikům. Všichni chápali, jakou laskavost jim Lockhart projevuje, když jim dává příležitost, aby si přednostně zajistili objednávky. Vzájemně si všichni šli hezky na ruku. Jediný Greer do tohoto uspořádání nezapadal. Nikdo si ani omylem nemohl myslet, že si na závěr večera koupí kulečnickový stůl.

Ve velké kulečnickové herně v druhém patře se Mercedes posadila stranou, vzala do ruky jehlu a soustředila se na složitou výšivku. Věděla, že působí domácky, a přesně o to jí šlo. Biliár byl mužskou záležitostí. Pány shromážděné kolem nového Thurstonova stolu by ve snu nenapadlo, že by se Mercedes

mohla zapojit do hry. Dokud však vypadala ryze žensky, zabraná do svého vyšívání, její přítomnost v herně jim nepřipadala nepatřičná. Viděli v ní rozmazleného jedináčka Allena Lockharta, dcerušku natolik milovanou, že by otec nesnesl pomyslení, jak bloudí sama po domě, zatímco on hostí své obchodní partnery. Za těchto okolností, tiše usazená v koutku, směla trávit večer v jejich společnosti.

Mercedes protáhla nit osnovou a kriticky si přítomné pány změřila. Obchodní jednání byla u konce. Gumové mantinely, ohřívadla a vůbec všechny nejmodernější technologie zaručující stolům rychlost, byly probrány. Nadešel čas přejít od slov k činům, vyzkoušet si, co takový stůl umí. Všichni se celý večer stejně nejvíc těšili, až si zahrají.

Lockhart rozdal jasanová tága ze stojanu u zdi. Dva majitelé heren, které působily v Brightonu vedle té Lockhartovy, byli poctěni první hrou. Mercedes se ale soustředila na mladého kapitána Greera Barringtona. První setkání s ním ji rozhodně nezklamalo. Byl přesně takový, jak se jí jevil při pohledu špehýrkou z tajné pozorovatelný: vysoký, světlavý a ramenatý, nadaný osobním kouzlem, které nemělo hranic. Jeho modré oči byly podmanivé a téměř bez obalu s Mercedes flirtoval, to ale patřilo ke kouzlu jeho osobnosti. Podle všeho nepatřil k těm pohledným londýnským ničemům, kteří se navzdory svým titulům vyznačovali značnou přelétavostí, třebaže ho s nimi pojil urozený původ.

Mercedes sledovala, jak se Barrington směje jakési Thurstonově poznámce. Intuice jí napovídala, že jeho chování není strojené. Kapitán byl upřímný, i když mnozí možná jeho upřímnost k vlastní škodě považovali za naivitu. Mohl to být jeho nejcennější

dar, kdyby se ho podařilo trochu opracovat. Barrington nebyl žádné hloupé neviňátko. Měl za sebou dlouhou službu v armádě. Viděl lidi umírat. Pravděpodobně také sám někoho zabil. Věděl, co znamená vzít někomu život. Poznal těžké podmínky, avšak uměl se pohybovat i v luxusním prostředí. Mercedes uvažovala, že se otec mylí, pokud očekává, že kapitán jeho nabídku uvítá. Synové urozených otců se nepaktovali s hráči biliáru, většinou proto, že měli lepší vyhlídky: panství, na které se mohli vrátit jako hospodáři, nebo církevní kariéru. S tím otec, ať už byl jeho záměr jakýkoli, zjevně nepočítal.

Kapitán Barrington přistoupil ke stolu. Předešlá hra skončila a Lockhart na Greera naléhal, aby si zahrál s jedním z přítomných, mužem z nedalekého města. Zatímco si oba hráči křídovali tága, promluvil Carlisle: „Ty hraješ dobře, Howe, ale vsadím padesát liber tady na našeho kapitána, že tři z pěti her s tebou budou jeho.“

Mercedes strnula ruka s jehlou a napřímila se v zádech. Na poměry přítomných pánů nebyla sázka padesáti liber příliš vysoká, spíše šlo o symbolickou přátelskou částku, stačila ale k okořenění atmosféry. Na druhé straně muž v Barringtonově situaci mohl z padesáti liber žít půl roku. V sále se ozvalo vzrušené mumlání. Víc než samotné hraní biliáru těšilo otcovy přátele už jen vydělávat biliárem peníze.

Howe se sebejistě zasmál, vytáhl náprsní tašku a upustil na stůl bankovky. „Sázku přijímám.“

„Kapitáne, chtěl byste vsadit sám za sebe?“ zeptal se Lockhart a sebral peníze.

Barrington bez rozpaků zavrtěl hlavou. „Nehraju o částky, které si nemůžu dovolit prohrát. Hraju o mnohem menší sázky.“

Otec Mercedes se zasmál a poplácával kapitána po zádech. „Na to znám lék, kapitáne. Neprohrajte.“

Kapitán ale prohrál. Těsně prohrál první dvě hry. Potom vyhrál třetí a čtvrtou. V tu chvíli Carlisle navýšil sázku. „Dvojnásobek na poslední hru?“

Howe byl ztělesněná sebejistota. „Ovšem. Co jiného zbývá?“

Mercedes znejistěla. Napadlo ji, jestli to celé není tak trochu past, kterou otec s Carlislem předem nastřížili, přičemž se plně spolehli na Barringtonovo hráčské umění a Howeovu proslulou aroganci. Pokud tomu tak bylo, měli to dobře vymyšlené. Howe nebyl nejlepším hráčem v sále, považoval se však za něj, a o to tady šlo. Pokud by Barrington Howea porazil, ostatní by byli v pokušení také si s ním zahrát a změřit s ním síly.

Barrington byl na řadě. Očividně už si zvykl na rychlost břidlicového povrchu a odraz gumových mantinelů a přizpůsobil se jim. Vyhrál ‚break‘ a hned zkraje si zajistil vedení, když poslal do kapsy tři koule za sebou. Howe ale ještě zdaleka nebyl poražený, než udělal poslední chybu, ukázal, co dovede.

Mercedes napjatě natahovala krk. Barrington měl před sebou velmi náročné poslední dva strky. Natáhl se přes stůl, a jak byl skloněný, naskytl se Mercedes ničím nerušený pohled na jeho hezky modelované pozadí rýsující se pod napjatými kalhotami. Tágo projelo Greerovi mezi prsty s lehkostí, která svědčila o naprosté jistotě získané cvikem. Hrot se dotkl koule jenom lehce, přesto se však dala do pohybu a neomylně zasáhla další, jejíž pouť zakončilo uspokojuvém zadunění v rohové kapse stolu. Mercedes si dlouze vydechla. Do té chvíle si ani neuvědomovala, jak se v ní tají dech.

„To snad není pravda!“ zvolal Carlisle nadšeně. „To byl jeden strk z milionu.“

„Myslíte, že byste ten strk dokázal zopakovat?“ ozval se vyzývavě Howe, který neuměl prohrávat.

Lockhart vyslal přes hlavy hostů významný pohled ke své dceři. Nastal čas, aby se Mercedes do věci vložila. Vstala a rázným krokem došla ke stolu.

„Možná že dokázal, možná ne,“ prohodila. „To ale budete muset zjistit někdy jindy, pánové.“

Přistoupila ke Greerovi a zavěsila se do něj. „Musím vám kapitána na chvíli uloupit. U večeře jsem mu slíbila, že ho provedu našimi zahradami, když na ně svítí měsíc.“

Ať už k tomu měl otec jakékoli důvody, zkrátka už nechtěl Barringtona dál zkoušet. A Mercedes mu v té chvíli mohla být zase jednou užitečná.

TŘETÍ KAPITOLA

„Tak na tohle všechno se dá vydělat kulečníkem.“ Procházeli se s Mercedes po zahradních cestičkách osvětlených lucernami a Barrington vypadal, že na něj zahrada udělala patřičný dojem. V něco takového také Lockhart nejspíš doufal. Zahrady za domem byly dobře udržované a nevšedně krásné.

„Ne na všechno.“ Mercedes k svému společníkovi nenápadně vzhledla. V uniformě s knoflíky lesknoucími se v měsíčním světle mu to tak slušelo, divže to na ni nebylo příliš. „Otec hodně investuje.“

„Nechte mě hádat – investuje, když se mu naskytne šikovná příležitost, jak jsme to viděli dneska večer.“ Mercedes se líbilo, že Barrington poznal, jak se věci mají. Bylo vidět, že se nenechá jen tak opít rohlíkem. Zapochoybovala však, zda budou tyto jeho vlastnosti vyhovovat otcovým plánům. „Dneska večer šlo o to, prodat co nejvíc kulečnickových stolů.“

V tom měl kapitán pravdu, neuhodl však všechno. Lockhart sice *prodával* stoly, zároveň si však zkoušel koupit samotného kapitána. Možná měl v úmyslu využít ho k propagaci Všeanglického šampionátu v biliáru.

„To ale nevysvětluje, co tady dělám já,“ pokračoval Greer, jako by četl Mercedes myšlenky. „Nepa-